



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: **Z. K.,**
bytem X,
zastoupený daňovým poradcem Ing. Františkem Mejtou,
sídlem třída Národní svobody 33/7, 397 01 Písek,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2021, č. j. 25089/21/5200-10423-709175,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím daňového poradce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2021, č. j. 25089/21/5200-10423-709175, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly změněny platební výměry vydané Finančním úřadem pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“), ze dne 1. 11. 2019, č. j. 2304073/19/2505-50524-508274, kterým správce daně žalobci vyměřil silniční daň za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdaňovací období roku 2016 ve výši 87 375 Kč, č. j. 2304278/19/2505-50524-508274, kterým správce daně žalobci vyměřil silniční daň za zdaňovací období roku 2017 ve výši 87 375 Kč a č. j. 2304337/19/2505-50524-508274, kterým správce daně žalobci vyměřil silniční daň za zdaňovací období roku 2018 ve výši 87 375 Kč (dále též jen „platební výměry ze dne 1. 11. 2019“) a platební výměr ze dne 20. 5. 2020, č. j. 1356891/20/2505-50524-508274, kterým správce daně žalobci vyměřil silniční daň za zdaňovací období roku 2019 ve výši 87 375 Kč (dále též jen „platební výměr ze dne 20. 5. 2020“). Změna platebních výměrů v každém jednotlivém případě spočívala ve snížení výše vyměřené daně z částky 87 375 Kč na částku ve výši 52 800 Kč.

2. Žalobce se současně domáhal toho, aby mu soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobce předeslal, že je mu do nejmenších detailů znám případ řešený Nejvyšším správním soudem ve věci vedené pod sp. zn. 8 Afs 23/2018-37, který je obdobný případu žalobce. Žalobce měl za to, že začátek nyní souzené věci a věci řešené Nejvyšším správním soudem je věcně totožný. V obou případech fyzická osoba ukončila provoz silniční nákladní dopravy, vozidla nechala sešrotovat, odevzdala technické průkazy vozidel a jejich SPZ a odhlásila se z registrace k silniční dani. Po mnoha letech správce daně zjistil, že tato fyzická osoba je stále zapsána jako vlastník a provozovatel vozidel a na základě tohoto zjištění vyměřila fyzické osobě silniční daň.
4. Žalobce se domníval, že jen prostá skutečnost, že je určitá osoba zapsána v registru silničních vozidel jako vlastník a provozovatel vozidla, ke kterému se váže daňová povinnost, nepostačuje, aby mu byla vyměřena silniční daň. Jakkoli žalobce akceptuje, že právě tato daňová povinnost k dani silniční byla zákonodárcem založena na splnění formálních znaků, tak v jeho a jemu obdobných případech nemůže dojít k vyměření daně bez řádného prověření validity zápisu v registru silničních vozidel. Žalobce byl přesvědčen, že prvním krokem správce daně pro takový typ sporného řízení je vedle zápisu v registru silničních vozidel doložit i jinou (v čase dohledatelnou) skutečnost, kterou by byl podepřen jeho závěr, že daný „provozovatel“ vozidla je skutečně poplatníkem silniční daně pro dané zdaňovací období.
5. Žalobce v této souvislosti poukázal na bod 21 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že *„míra důkazní povinnosti, kterou nese dle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt, nemůže být z povahy věci bezbřehá“, a že „daňový subjekt musí primárně počítat s jeho důkazní povinností stanovenou v ust. § 92 odst. 3 daňového řádu, ve lhůtě pro stanovení daně dle ust. § 148 daňového řádu, tedy standardně 3 roky.“* Žalobce namítal, že žalovaný neuvedl, kdy žalovaným zmiňovaná lhůta počala nebo počne plynout. Žalobce považoval za absurdní, že žalovaným koncipovaná povinnost, resp. lhůta počne znovu a znovu pro každé další, nové zdaňovací období. Podle žalobce nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že kasační stížnost podaná ve věci vedené pod sp. zn. 8 Afs 23/2018 nebyla Nejvyšším správním soudem shledána důvodnou z důvodu prekluze práva.
6. Žalobci dále nebylo zřejmé, jak je třeba chápat bod 42 zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, kde je uvedeno, že *„Soud (NSS) předně souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel neunesl (v roce 2014!- pozn. žalobce) důkazní břemeno stran tvrzeného vyřazení vozidel z registru v roce 2002“* s ohledem na tříletou prekluzivní lhůtu. Následně žalobce polemizoval se závěry k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku a uvedl, že v Nejvyšším správním soudem řešené věci bylo možné považovat za zázrak skutečnost, že daňový subjekt po dvanácti letech dohledal doklady o prodeji vozidla a kontakt na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kupujícího. I nadále však podle žalobce zůstává otázkou, co mohl předpokládat tento daňový subjekt o délce doby, po kterou je nezbytné si tyto podklady uschovat.

7. Žalobce považoval za nesporné, že byl z registrace k silniční dani odhlášen na základě vlastní žádosti v roce 1995. Přesto správce daně nevěří, že i k odhlášení vozidel došlo v téže době a požadoval po žalobci prokázání této skutečnosti, byť nastala před více jak 24 lety. Správce daně považoval za pro danou věc podstatné pouze ty skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu. Zcela opomenul existenci nepřímých důkazů o neexistenci vozidel. Není doloženo, že by vozidla prošla v posledních dvaceti letech technickou kontrolou, že by za ně bylo zapláceno zákonné pojištění vozidel, že by jim byla vydána řídící jednotka pro placení mýta, či že by někde dlouhodobě parkovala, pokud by byla nepojízdná.
8. Žalovaný tak nekriticky převzal údaj uvedený v registru silničních vozidel a tento považoval za správný. Žalobce měl za to, že správce daně vydává zápis v registru silničních vozidel za rozhodnutí, jímž je vázán. K tomu odkázal na bod 30 napadeného rozhodnutí.
9. Dále žalobce uvedl, že předmětná vozidla již neexistují, zápis v registru silničních vozidel je nesprávný, ale i nedůvodný a nadto měla být sama z moci úřední v průběhu dvaceti let zjednána náprava. Současně žalobce konstatoval, že uplynula lhůta, po kterou tížilo žalobce důkazní břemeno k silniční dani, která se odvíjí od existence předmětných vozidel. Žalobce měl za to, že mu nemůže být přičítáno k tíži, že správnost zápisu v registru silničních vozidel nekontroluje.
10. Závěrem žalobce podotkl, že je to správce daně, kdo vede evidenci daňových subjektů a jejich daňových povinností a podle povahy věci rozhoduje o registraci z moci úřední. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí sám uvedl, že žalobce byl již dříve shledán jako poplatník silniční daně, přesto k této dani nebyl od 1. 4. 1995 znovu registrován.

Vyjádření k žalobě

11. Žalovaný nesouhlasil s námitkami žalobce a uvedl, že skutkový stav a právní posouzení věci jsou rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které plně odkázal.
12. K námitce žalobce týkající se nesprávných právních závěrů žalovaný uvedl, že silniční daň je založena na formálním stavu zápisu ve veřejném rejstříku. Žalovaný souhlasil s žalobcem v tom, že se zápis v registru silničních vozidel neprovádí správním rozhodnutím. Tento zápis je však nezbytné považovat za veřejnou listinu a na údaje v něm uvedené aplikovat presumpci správnosti, a to až do okamžiku, než se prokáže jejich nesprávnost. V průběhu daňového řízení žalobce neprokázal jím tvrzenou nesprávnost předmětných zápisu v registru silničních vozidel, neoznačil ani nepředložil takové důkazy, které by správnost těchto zápisů relevantně zpochybnil. Žalovaný na tomto místě poukázal na nesprávnost tvrzení žalobce spočívající v tom, že tento měl být dle v roce 1995 z registru silničních vozidel vymazán jako vlastník, avšak z tohoto registru jednoznačně vyplývá, že žalobce byl vymazán až ke dni 19. 2. 2020.
13. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nesprávně vykládá § 148 daňového řádu, jež upravuje lhůtu pro stanovení daně, ve spojení s § 92 daňového řádu, jež řeší rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Ve zde projednávané věci se totiž nejedná o žádné prolomení lhůty pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu.
14. Důkazní břemeno žalobce ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu, nelze ve vztahu k dani silniční vykládat tak, že by byl žalobce povinen prokazovat skutečnosti, jež se měly odehrát téměř před dvaceti lety. K posuzovaným zdaňovacím obdobím, u nichž doposud neuplynula lhůta pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu, byly zjištěny skutečnosti, jež poukazovaly Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na vznik předmětné daňové povinnosti žalobce. Tento měl možnost předložit takové důkazní prostředky, jež by skutečnosti, jež na vznik předmětné daňové povinnosti poukazují, vyvracely. Žalobce takové důkazní prostředky nepředložil ani neoznačil. Závěrem žalovaný poukázal na to, že žalobci byla daň silniční z důvodu totožných zápisů v registru silničních vozidel doměřována již dlouho před zde řešenými zdaňovacími obdobími.

Ústní jednání

15. Při ústním jednání daňový poradce žalobce odkázal na podanou žalobu a následně se vyjádřil k vyjádření žalovaného ze dne 23. 9. 2021. Daňový poradce uvedl, že daňové orgány (stejně tak jako daňový řád) nesprávně pracují s pojmy daň a daňová povinnost. Uvedl, že daňová povinnost se vztahuje ke konkrétnímu období a je možné ji stanovit pouze v určité lhůtě. Daň, např. daň silniční, daň dědická, aj. ovšem existuje jako taková pořád. Podotkl, že pro novou daňovou povinnost k dani silniční lhůta, v níž lze vyměřit daň, stále vzniká. Daňový poradce byl rovněž přesvědčen, že žalobce již daňová povinnost k dani silniční netíží. Podle daňového poradce již uplynula lhůta, po kterou tížilo žalobce důkazní břemeno, přičemž není možné po žalobci požadovat, aby prokazoval skutečnost, tj. zánik předmětných vozidel, která se udála před dvaceti lety. Daňový poradce dále uvedl, že prokázaná neexistence vozidla zcela postačuje k tomu, aby zanikla povinnost daňového subjektu k dani silniční, a že zápis v registru silničních vozidel v nyní projednávané věci mohl nastat administrativní chybou.
16. Pokud žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, tuto daňový poradce považoval za nepřiléhavou, neboť v případech řešených Nejvyšším správním soudem byl formální stav postaven najisto, tj. určité osoby vlastnily vozidlo, které stále měly v držení, a to včetně technického průkazu a argumentovaly tím, že toto vozidlo nebylo ve způsobilém technickém stavu. Ve zmíněných případech tak nebyl zpochybněn formální stav zápisu uvedený v příslušných registrech. V nyní projednávané věci ovšem formální stav zpochybněn byl. Závěrem daňový poradce poukazoval na skutečnost, že žalobce se v roce 1995 odhlásil z registru k dani silniční. Správní orgány však neučinil žádné úkony, aby žalobce zpět k dani silniční registrovaly, a to i přesto že zjistily, že je žalobce stále veden v registru silničních vozidel jako vlastník předmětných vozidel, a daň silniční mu již v minulosti doměřily.
17. Žalovaný se dne 15. 5. 2023 omluvil z nařízeného jednání s tím, že souhlasí, aby soud projednal a rozhodl věc v jeho nepřítomnosti. V podání ze dne 15. 5. 2023 současně uvedl, že trvá na zákonnosti napadeného rozhodnutí, setrvává na svém vyjádření k podané žalobě a navrhuje, aby žaloba byla pro nedůvodnost zamítnuta.
18. Soud při jednání neprovedl žalobcem navržený důkaz odpovědí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1937710/21/2505-00510-505026, jímž chtěl prokázat, že žalobce byl k dani silniční registrován od 29. 1. 1993 do 1. 4. 1995, neboť poté, co soud sdělil zástupci žalobce, že tato skutečnost vyplývá z obsahu správního spisu a žalovaný ji nespornuje, zástupce žalobce uvedl, že netrvá na provedení tohoto důkazu.

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

20. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž vyplývá, že: *„Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. (...) Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí.* Současně soud na tomto místě podotýká, že kvalita žaloby a míra konkretizace jednotlivých žalobních bodů do určité míry předurčují i obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o ní.
22. Z obsahu správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti.
23. Součástí správního spisu je karta vozidla typu LIAZ 100.47, registrační značky XA, druh tahač návěsů [dále též jen „vozidlo (tahač návěsů) XA“], které bylo poprvé v České republice zaevidováno 16. 1. 1991 a jehož provozovatelem byl až do doby nahlášení poslední změny, tj. zániku vozidla, žalobce. Jako důvod zániku vozidla je v kartě vozidla uvedeno zničení vozidla. Datum zrušení osvědčení registrace vozidla, zrušení registrační značky vozidla a technického průkazu je uvedeno 19. 2. 2020. Dále jsou součástí správního spisu karta vozidla typu BSS NV 30.23.20, registrační značky XB, druh návěs nákladní [dále též jen „vozidlo (návěs) XB“], které bylo v České republice poprvé registrováno dne 18. 1. 1991, jehož provozovatel a vlastník je žalobce. V kartě vozidla je dále uveden status vozidla – zánik, a jako důvod zániku zničení vozidla. Jako datum zrušení osvědčení registrace vozidla, zrušení registrační značky vozidla a technického průkazu je uvedeno 19. 2. 2020.
24. Dne 9. 9. 2019 byly žalobci doručeny výzvy správce daně ze dne 2. 9. 2019 k podání dodatečných daňových přiznání k dani silniční, a to za zdaňovací období roku 2016, 2017 a 2018. V odůvodnění těchto výzev je uvedeno, že podle § 2 odst. 3 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani silniční“) žalobci vznikla za uvedená zdaňovací období povinnost podat daňové přiznání k dani silniční. Jako předmět této daně bylo v jednotlivých výzvách uvedeno vozidlo LIAZ 100.47, registrační značky XA a vozidlo BSS NV 30.23. 20, registrační značky XB.
25. Žalobce na tyto výzvy reagoval podáním ze dne 21. 9. 2019, v němž uvedl, že po obdržení výzev neprodleně kontaktoval správce daně a telefonicky mu vysvětlil historii svého podnikání a současnou situaci. Žalobce uvedl, že již více jak 27 let nepodniká. Ve výzvách Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedená auta byla při ukončení podnikání vyřazena z provozu, sešrotována a odhlášena. Na podání je uvedena poznámka správce daně, že žalobce uvedl, že doloží doklady o vyřazení vozidel, ale že tyto nedodal.

26. Následně správce daně vydal v odstavci 1. tohoto rozsudku zmíněné platební výměry ze dne 1. 11. 2019, jimiž žalobci doměřil silniční daň za zdaňovací období roku 2016, 2017 a 2018. V odůvodnění platebních výměrů správce daně uvedl, že v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že je žalobce od 16. 1. 1991 vlastníkem vozidla (tahač návěsů) XA a vozidla (návěs) XB. Vzhledem k tomu, že žalobce nepodal ve lhůtě zákonem stanovené daňové přiznání k dani silniční správce daně vyzval žalobce k jeho dodatečnému podání. S ohledem na to, že žalobce výzvě nevyhověl, přistoupil správce daně k doměření daně z moci úřední.
27. Proti platebním výměrům ze dne 1. 11. 2019 podal žalobce odvolání doručené správci daně dne 19. 2. 2020, v němž konstatoval, že již v roce 1994 ukončil veškeré podnikatelské aktivity. Vozidlo LIAZ, registrační značky XA a nákladní návěs odhlásil z registrace k dani silniční a v téže roce obě vozidla nechal fyzicky sešrotovat. Následně odeslal žádost o vyřazení vozidel z registru silničních vozidel a k žádosti připojil technický průkaz a registrační značky. Žalobce v odvolání upozornil na skutečnost, že nyní by vozidla byla stará 36 let. Dále konstatoval, že na počátku roku 2020 zjistil, že obě vozidla jsou stále vedena v registru silničních vozidel. Tato informace byla pro něho překvapivá, a proto se dne 6. 2. 2020 obrátil na příslušný správní orgán s žádostí o zápis zániku silničních vozidel. Žalobce podotkl, že předmětná vozidla nebyla od roku 1994 servisována, nekonaly se technické prohlídky, nebyla předmětem evidence mýtného systému, nebyla pojištěna a k dnešnímu dni by byla natolik zastaralá, že by nesplňovala požadavky na provoz na pozemních komunikacích.
28. V doplnění odvolání ze dne 27. 2. 2020 žalobce uvedl, že v reakci na jeho žádost o zápis zániku silničních vozidel v registru silničních vozidel Magistrát hl. města Prahy provedl tento zápis ke dni 19. 2. 2020. Žalobce uvedl, že ze sdělení Magistrátu hl. města Prahy ze dne 17. 2. 2020 o zápisu zániku silničních vozidel vyplývá, že lustrací ve spisových dokumentech předmětných vozidel byl zjištěn pouze nález osvědčení o technickém průkazu č. X k vozidlu LIAZ, které bylo skartováno a nové technické průkazy nebyly z hlediska procesní ekonomie vystaveny; že ověřením v databázi IS ČKP nebyl u vozidla LIAZ zjištěn žádný záznam o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla; že v registru silničních vozidel nebyly u dotčených vozidel zjištěny žádné záznamy o provedených technických prohlídkách; a že tato vozidla nebyla zaznamenána v informačním systému Policie ČR - pátrání po vozidlech. Žalobce byl přesvědčen, že tyto skutečnosti potvrzují, že k výmazu vozidel z registru silničních vozidel nedošlo administrativním pochybením. K doplnění odvolání žalobce připojil žádosti o vyřazení předmětných silničních vozidel z provozu ze dne 6. 2. 2020 a sdělení Magistrátu hl. města Prahy ze dne 17. 2. 2020, v němž jsou uvedeny shora žalobcem v doplnění odvolání citované skutečnosti.
29. Rozhodnutím správce daně ze dne 19. 3. 2020 bylo odvolání žalobce jako opožděné zamítnuto a řízení o odvolání zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto správcem daně dne 15. 5. 2020 tak, že se mu v plném rozsahu vyhovuje a rozhodnutí správce daně ze dne 19. 3. 2020 se ruší. Důvodem pro zrušení rozhodnutí správce daně ze dne 19. 3. 2020 a vyhovění odvolání žalobce byla skutečnost, že správce daně shledal, že žalobce podal odvolání proti platebním výměrům ze dne 1. 11. 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

po zákonem stanovené lhůtě z důvodu, že tyto mu byly doručovány na jinou, než jím požadovanou korespondenční adresu.

30. Obsahem správního spisu je dále výzva správce daně ze dne 14. 2. 2020, jíž správce daně vyzval žalobce k podání dodatečného daňového přiznání k silniční dani za zdaňovací období roku 2019. V odůvodnění výzvy správce daně uvedl shodné argumenty, jako ve výzvách ze dne 2. 9. 2019. Dne 20. 5. 2020 vydal správce daně platební výměr na daň silniční za rok 2019, č. j. 1356891/20/2505-50523-508274, z jehož odůvodnění je zřejmé, že k jeho vydání vedly shodné skutečnosti, které vedly k vydání platebních výměrů ze dne 1. 11. 2019, tj. správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že je žalobce od 16. 1. 1991 vlastníkem a provozovatelem shora zmíněných vozidel, která jsou ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o dani silniční předmětem daně. S ohledem na to, že žalobce nepodal ve lhůtě zákonem stanovené daňové přiznání a ani nereagoval na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání k dani silniční za rok 2019, přistoupil správce daně z moci úřední ke stanovení daně za toto zdaňovací období.
31. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že platební výměry ze dne 1. 11. 2019 a platební výměr ze dne 20. 5. 2020 byly žalobci řádně doručeny dne 25. 5. 2020. Žalobce proti uvedeným platebním výměrům brojil odvoláním ze dne 13. 6. 2020, v němž zopakoval veškeré skutečnosti uvedené již v odvolání ze dne 17. 2. 2020 (doručené správci daně dne 19. 2. 2020) a v jeho doplnění ze dne 27. 2. 2020.
32. Společně s platebními výměry ze dne 1. 11. 2019 a platebním výměrem ze dne 20. 5. 2020 byla žalobci doručena výzva správce daně k prokázání skutečností ve smyslu § 92 odst. 4 zákona č. 280/2000 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Ve výzvě správce daně s odkazem na odvolání žalobce ze dne 17. 2. 2020 žalobce vyzval k prokázání skutečností tam uvedených, a to konkrétně k prokázání toho, že v roce 1994 skončil podnikání v nákladní dopravě, že téhož roku odhlásil předmětná vozidla z registrace k dani silniční, že tato nechal fyzicky zlikvidovat a že podal žádost o vyřazení vozidel z registru silničních vozidel, a že tato žádost byla doplněna o technické průkazy. Správce daně konstatoval, že žalobce tato svá tvrzení potřebná pro správné stanovení daně nijak nedokládá.
33. Žalobce na výzvu k prokázání skutečností reagoval podáním ze dne 10. 6. 2020, ve kterém opětovně poukázal na skutečnosti, které jsou uvedeny ve sdělení Magistrátu hl. města Prahy ze dne 17. 2. 2020 a zdůraznil, že má za to, že tyto dostatečně potvrzují, že jím uvedená tvrzení jsou pravdivá, a že k zápisu zániku v registru silničních vozidel nedošlo administrativní chybou tehdejšího dopravního inspektorátu v Lounech, jemuž adresoval svou žádost o vyřazení vozidel z evidence a odevzdal mu technický průkaz a registrační značky. K podání žalobce připojil shodné listiny, které již připojil k doplnění odvolání ze dne 27. 2. 2020, tj. žádosti o vyřazení předmětných silničních vozidel z provozu ze dne 6. 2. 2020 a sdělení Magistrátu hl. města Prahy ze dne 17. 2. 2020. Současně žalobce předložil čestné prohlášení, že byl provozovatelem předmětných vozidel, která po ukončení podnikání zlikvidoval v Kovošrotu, a že tehdejší registrační značky a technické průkazy vozidel odeslal na příslušný dopravní inspektorát.
34. V rámci odvolacího řízení žalovaný na základě výzev k poskytnutí součinnosti ze dne 4. 9. 2020 a ze dne 19. 10. 2020 obdržel od Magistrátu hl. města Prahy shodné listiny, které již v průběhu daňového řízení předložil žalobce. Dále žalovaný na základě výzvy k poskytnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

údajů ze dne 19. 10. 2020 obdržel od Městského úřadu Kadaň, odboru dopravy, žádost žalobce ze dne 15. 1. 1991 o zapsání motorového vozidla (návěsu) BSS NV 30.23.20 dřívější registrační značky XC, o hmotnosti 30 000 kg a záznam dopravního inspektorátu v Lounech ze dne 16. 1. 1991 o vydání státní poznávací značky k tomu vozidlu XB a technického průkazu X.

35. Městský úřad Podbořany, odbor dopravy, žalovanému k výzvě k poskytnutí údajů předložil listiny, které jsou shodné s listinami předloženými Městským úřadem Kadaň s tím, že technický průkaz vozidla (návěsu) XB není k dispozici. Dále Městský úřad Podbořany, odbor dopravy v podání ze dne 4. 12. 2020 žalovanému sdělil, že z elektronicky vedeného spisu vyplývá, že vozidlo (návěs) LN 77-39 a vozidlo (tahač návěsů) XA bylo vyrobeno v roce 1991. Ze spisu vedeného v listinné podobě vyplývá, že vozidlo (návěs) bylo vyrobeno v roce 1982 a jeho prvním vlastníkem byly Pozemní stavby n. p. a dřívější registrační značka byla XC. U druhého vozidla (tahač návěsů) XB je ve spise vedeném v listinné podobě uveden rok výroby 1979 a jako původní provozovatel je označeno Město Most. Dále Městský úřad Podbořany, odbor dopravy, uvedl, že v 90. letech se přepisovaly spisy z papírové podoby do podoby elektronické a z dostupných materiálů nelze určit, kdo je prvním vlastníkem a provozovatelem vozidel. K podání ze dne 4. 12. 2020 Městský úřad Podbořany, odbor dopravy, připojil žádost žalobce o zapsání vozidla (návěs) XB ze dne 15. 1. 1991, kartu vozidla XB, žádost žalobce o zapsání motorového vozidla (tahač návěsů) XA ze dne 15. 1. 1991, o celkové hmotnosti 16 000 kg, žádost žalobce o vydání nového technického průkazu k vozidlu (tahači návěsů) XA ze dne 25. 4. 1994, žádost o vydání náhradní státní poznávací značky a technického průkazu k témuž vozidlu ze dne 2. 10. 1992 z důvodu odcizení a zprávu Policie ČR, okresního ředitelství dopravního inspektorátu, že dne 16. 1. 1996 byly nalezeny v prostoru hraničního prostoru Cínovec doklady k vozidlu (tahač návěsů) XA, a to technický průkaz vozidla.
36. Následně žalovaný zaslal žalobci seznámení se zjištěnými skutečnostmi v rámci odvolacího řízení (dále jen „seznámení“), v němž zrekapituloval dosavadní průběh daňového řízení, popsal skutečnosti, které zjistil v rámci odvolacího řízení, zhodnotil žalobcem předložené důkazy a získané důkazy v rámci doplnění odvolacího řízení, a vyzval žalobce, aby se vyjádřil ke skutečnostem zjištěným v rámci odvolacího řízení a k právnímu názoru předestřenému žalovaným v tomto seznámení. Žalobce na seznámení reagoval podáním ze dne 27. 1. 2021. Žalobce měl za to, že se žalovaný opomněl v seznámení zabývat skutečností, že je v registru silničních vozidel uveden z důvodu administrativního pochybení, a že již tuto chybu napravil. Současně upozornil na skutečnost, že mu byla správcem daně takto vyměřen daň poprvé od roku 1994, kdy se odhlásil z registrace k dani silniční. Uvedl, že nemůže s určitostí uvést, kdy přesně byla auta sešrotována, neboť již od tohoto okamžiku uplynulo 27 let.
37. Obsahem správního spisu jsou dále výzvy správce daně k podání daňového přiznání za zdaňovací období 2009, 2010, 2011, které byly žalobci doručeny dne 3. 12. 2012, a v nichž je uvedeno, že žalobce naposledy podal daňové přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období 1995 a k dani silniční byl registrován do 1. 4. 1995. Dle zjištění správce daně ovšem žalobce vlastní předmětná vozidla, která jsou předmětem daně bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání.

38. Dále je součástí správního spisu předvolání k účasti na daňovém řízení ze dne 11. 10. 2012, kterým byl žalobce předvolán, aby se dne 24. 10. 2012 dostavil v 9:00 hod na Finanční úřad Kadani ve věci podání přiznání k dani silniční za zdaňovací období 2009-2011 a předvolání k účasti na daňovém řízení, kterým byl žalobce předvolán, aby se dostavil dne 8. 11. 2012 v 9:00 hod na Finanční úřad v Kadani rovněž ve věci podání daňového přiznání k dani silniční. Součástí správního je i úřední záznam správce daně ze dne 20. 6. 2013, v němž je uvedeno, že žalobce je držitelem živnostenského oprávnění mimo jiné s předmětem podnikání silniční motorová doprava – nákladní provozovaná vozidly nebo jízdními soupravami o největší povolené hmotnosti nepřesahující 3,5 t, a že předmětem daně jsou vozidla LIAZ 100.47 a BSS NV 30.23.20, a že naposledy žalobce podal daňové přiznání k dani silniční za období roku 2000. Dále je v úředním záznamu uvedeno, že žalobce za zdaňovací období 2009-2011 nepodal daňové přiznání, přičemž dle údajů uvedených v systému ARES podnikal i v těchto letech, je vlastníkem předmětných vozidel, což správce daně ověřil u Městského úřadu v Kadani, odboru dopravy. Součást správního spisu dále tvoří platební výměry na daň silniční za zdaňovací období 2009, 2010 a 2011, které byly žalobci doručeny dne 7. 10. 2013.
39. Dne 28. 6. 2021 žalovaný vydal rozhodnutí pod č. j. 25089/21/5200-10423-709175, které žalobce nyní napadá podanou žalobou.
40. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že pouhá prostá skutečnost, že je stále v registru silničních vozidel evidován jako vlastník a provozovatel předmětných vozidel nepostačuje pro doměření silniční daně.
41. Podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční ve znění účinném do 31. 5. 2017 jsou předmětem daně silniční vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.
42. Podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční ve znění účinném od 1. 6. 2017 do 30. 6. 2020 jsou předmětem daně silniční vždy nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrované v České republice a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrovaná v České republice.
43. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční ve znění účinném do 30. 6. 2022 je poplatníkem daně je ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla.
44. Podle § 8 odst. 1 a 2 zákona o dani silniční ve znění účinném do 30. 6. 2020 u vozidel vzniká daňová povinnost počínaje kalendářním měsícem, v němž byly splněny rozhodné skutečnosti tuto povinnost zakládající. Poplatníci daně z těchto vozidel podávají daňové přiznání podle § 15 u místně příslušného správce daně. U vozidel uvedených v odstavci 1 zaniká daňová povinnost v kalendářním měsíci, v němž pominuly rozhodné skutečnosti tuto povinnost zakládající. Dojde-li však v průběhu zdaňovacího období ke změně v osobě poplatníka, zaniká daňová povinnost původnímu poplatníkovi uplynutím kalendářního měsíce, který předchází před kalendářním měsícem vzniku daňové povinnosti novému poplatníkovi.

45. Podle § 13 zákona o dani silniční platí, že zdaňovacím obdobím u daně silniční je kalendářní rok.
46. Z § 15 odst. 1 zákona o dani silniční ve znění účinném do 30. 6. 2022 vyplývá, že daňové přiznání podává poplatník, jemuž vzniká daňová povinnost podle § 8 odst. 1, nejpozději do 31. ledna kalendářního roku následujícího po uplynutí zdaňovacího období.
47. Předně soud podotýká, že pro účely vymezení předmětu daně silniční není v případě vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 t jedním z rozhodujících kritérií jejich užívání k podnikání či jakýkoliv jiný účel jejich užívání. Tato vozidla podléhají zdanění silniční daní vždy za podmínky jejich registrace v České republice. Soud podotýká, že s účinností od 1. 6. 2017 byla formulace „vozidla určená výlučně k přepravě nákladů“ uvedená v § 2 odst. 3 zákona o dani silniční ve znění účinném do 31. 5. 2017 nahrazena novou přesnější formulací, a to z důvodu, že zmíněné slovní spojení bylo poměrně obecné. I podle předchozí právní úpravy dotýkající se vymezení podmínek zdanění vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 t určených výlučně k přepravě nákladů, jež byla obsažena v § 2 odst. 3 zákona o dani silniční byly předmětem daně nákladní automobily, tahače, nákladní přívěsy a nákladní návěsy, aj., registrované v České republice. Novelizací zmíněného ustanovení došlo pouze k upřesnění a jednoznačnému zakotvení, že předmětem daně silniční jsou vždy nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 t registrované v České republice a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 t registrovaná v České republice. Jednalo o legislativně technickou změnu, jejímž cílem bylo zamezit případným výkladovým nejasnostem a zachovat stávající rozsah zdanění (k tomu srov. Komentář Zákon o dani silniční, Z. Tesařová, Wolters Kluwer, Praha, 2017).
48. Dále soud uvádí, že ačkoliv je poplatníkem daně silniční podle shora citovaného § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční ve znění rozhodném pro posouzení této věci, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2022, ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla, z uvedeného ustanovení nelze dovodit, že by při nemožnosti ověřit zápis provozovatele v technickém průkazu, nebylo možné při určení poplatníka daně silniční vyjít pouze z údajů o provozovateli vozidla v registru vozidel (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40 nebo ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37). Registr silničních vozidel je totiž koncipován jako veřejný seznam, a na údaje v něm uvedené se váže presumpce správnosti, která v obecné míře předpokládá, že informace obsažené ve veřejném seznamu jsou v souladu se skutečným stavem, pokud není prokázán opak.
49. Dále soud uvádí, že daň silniční je daní majetkovou, jejímž předmětem jsou tedy s ohledem již na výše uvedené silniční motorová vozidla konkretizovaná v § 2, resp. v daném případě v § 2 odst. 3 zákona o dani silniční a poplatníky primárně osoby, které jsou (dle registru vozidel) jejich provozovatelem, zapsaným v technickém průkazu [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční]. Základem při vymezení předmětu i poplatníka daně silniční je tedy formální stav zápisu ve veřejném rejstříku, což je u majetkových daní obvyklé. Vozidla a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 t zatížil zákonodárce touto daní, neboť jejich provoz, již z jejich samotné technické povahy, implikuje vyšší produkci negativních externalit na dopravní infrastrukturu a životní prostředí (k tomu blíže např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-67, ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42, ze dne 25. 2. 2013, č. j. 2 Afs 5/2012-22, či ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Afs 69/2013-31). Klíčový význam z hlediska vzniku a trvání daňové povinnosti k dani silniční má tedy stav zápisu v registru silničních vozidel, význam naopak postrádá stav vlastnictví nebo faktického užívání. Skutečné majetkové vztahy do registru silničních vozidel nepromítnuté nebo promítnuté nesprávně z hlediska silniční daně nehrají roli, stejně jako není překážkou pro výběr této daně neužívání vozidla, neboť silniční daň neplní roli mýtného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 129/2014-37).

50. Za skutečnost rozhodnou pro zánik povinnosti k dani silniční, kromě trvalého vyřazení z registru silničních vozidel, je poté nezbytné považovat faktickou neexistenci uvedeného vozidla (byť tato skutečnost není výslovně uvedena v zákoně o dani silniční), tedy zánik věci samé, i když by takové vozidlo bylo stále registrované v registru silničních vozidel v České republice. Opačný výklad by vedl „ke zdanění“ formálního nikoliv skutečného (materiálního) stavu, tedy k zatížení daňového subjektu majetkovou daní z majetku, který neexistuje. Pokud tedy fyzicky vozidlo neexistuje, pak i přes okolnost, že je registrované v České republice, nemůže být zákonný závěr, že daňový poplatník zapsaný v technickém průkazu (či v registru silničních vozidel) jako vlastník či provozovatel předmětného vozidla nesplnil svou daňovou povinnost, když nezahrnul takové vozidlo do daňového přiznání, anebo vůbec nepodal daňové přiznání. To proto, že absentuje předmět daně silniční, tedy jeden ze základních a obligatorních prvků daňového vztahu.
51. Právě neexistenci předmětných vozidel žalobce namítal jak v průběhu daňového řízení, tak v podané žalobě, přičemž měl za to, že bylo na správci daně, aby dokázal existenci vozidel, anebo alespoň aby předestřel takové skutečnost, z nichž by bylo možné jejich existenci dovodit.
52. Soud k tomu uvádí, že zánik vozidla přede dnem jeho formálního vyřazení z registru silničních vozidel, tj. v projednávané věci přede dnem 19. 2. 2020, by musel být v řízení prokázán, přičemž procesní odpovědnost za prokázání této skutečnosti nese ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt a nikoliv správce daně. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt (žalobce) prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. V projednávané věci žalobce tvrdil, že jeho daňová povinnost zanikla v důsledku faktického zániku předmětu daně v roce 1994, přičemž v daňovém řízení uváděl za to, že z registru silničních vozidel nebyla vyřazena v důsledku administrativního pochybení správních orgánů. K tomu, aby žalobce unesl své důkazní břemeno stran zániku předmětu daně, tj. demontáže (sešrotování) silničního vozidla, by musel navrhnout provedení průkazného (závažného) důkazního prostředku. To se ovšem v projednávané věci nestalo. Žalobce jako daňový subjekt toliko tvrdil neexistenci vozidla, své tvrzení však neprokázal.
53. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že za důkaz prokazující neexistenci předmětných vozidel nelze považovat sdělení Magistrátem hl. m. Prahy ze dne 27. 2. 2020, na které žalobce poukazoval ve svém odvolání a v jeho doplnění. Magistrát hl. města Prahy ve sdělení uvedl, že k vozidlu (tahač návěsů) nebyl zjištěn žádný záznam o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, že nebyly zjištěny žádné záznamy o technických prohlídkách vozidel a lustrací v mezinárodním informačním systému pátrání po vozidlech a v systému Police ČR nebyly k předmětným vozidlům zjištěny žádné záznamy.

54. Soud zdůrazňuje, že předmět daně silniční je zcela svébytně definován v § 2, resp. v § 2 odst. 3 zákona o dani silniční pokud se jedná o vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 t a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 t, a to zcela nezávisle na otázce, zda dané vozidlo je, či není předmětem pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla, či zda byly na vozidle prováděny technické kontroly. Soud opakovaně uvádí, že silniční daň je majetkovou daní, která zatěžuje vlastníka vozidla bez ohledu na jeho neprovozování na pozemních komunikacích a je tedy konstruována tak, že rozhodující je formální stav zápisu v evidenci. Pokud tedy vozidla stále figurují v registru silničních vozidel, možnost provozovat je na pozemních komunikacích tedy formálně existuje (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. I. ÚS 2180/15 nebo ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. III. ÚS 282/20). Z uvedených důvodů současně nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že skutečnost, že nebyla předmětným vozidlům vydána řídící jednotka pro placení silničního mýta, a že není doloženo, že by předmětná vozidla někde dlouhodobě parkovala, lze považovat za nepřímý důkaz o neexistenci předmětných vozidel.
55. Soud dále podotýká, že nepomíjí závěry k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v žalobcem poukazovaném v rozsudku ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, ohledně míry důkazní povinnosti daňového subjektu. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku konstatoval, že důkazní povinnost, kterou podle § 92 odst. 3 daňového řádu nese daňový subjekt, nedosahuje povinnosti prokázání tvrzených skutečností s absolutní jistotou, ale postačí prokázat dostatečnou míru pravděpodobnosti. Ta bude zpravidla naplněna, pokud bude možné z provedených důkazů učinit daný závěr bez vážných pochybností, přičemž je třeba zohlednit i čas uplynulý od doby, kdy prokazované skutečnosti nastaly. Konkrétně uvedl, že *„daňový subjekt sice musí počítat s jeho důkazní povinností stanovenou v § 92 odst. 3 daňového řádu ohledně všech skutečností, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních, ale zejména po dobu běhu lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu, tedy po dobu 3 let ode dne, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Zpravidla tak daňovému subjektu postačí uchovávat příslušné důkazní prostředky po dobu 3 let. Majetkové daně jsou v tomto směru poněkud atypické, neboť určité rozhodné skutečnosti mohly nastat i před desítkami let (například zánik předmětu daně), byť takovou situaci nelze zcela vyloučit ani u jiných daní. Nicméně pokud je daňový subjekt v dobré víře, že daňovou povinnost již dlouhodobě nemá, je takovou okolnost třeba zohlednit i v požadované míře pravděpodobnosti prokázání rozhodných skutečností.“* Ve zmíněném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval skutečností unesení důkazního břemene daňovým subjektem stran jeho tvrzení, že v roce 2002 došlo k zániku vozidla, které mělo být předmětem daně silniční za zdaňovací období roku 2011 až 2013. V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem daňový subjekt doložil kopii faktury vystavené daňovým subjektem pro odběratele s předmětem plnění „Prodej vozu LIAZ 110 + vlek“, kopii příjmového pokladního dokladu, resp. dokladu o zaplacení kupní ceny za prodej vozidla, a kopii dokladu od odběratele, v němž bylo uvedeno „prodej LIAZ 110 valník, vůz Liaz na ND“. Dle konstatování Nejvyššího správního soudu nemohlo uvedené, s ohledem na činnost odběratele, znamenat nic jiného, než prodej vozidla na náhradní díly. Nadto částka, za níž byl předmětný vůz prodán svědčila o velmi špatném technickém stavu vozidla a tvrzení daňového subjektu o likvidaci vozidla odpovídala svědecká výpověď předsedy představenstva odběratele a listinné důkazy získané od odběratele. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud přisvědčil tvrzení daňového subjektu o zániku vozidla již v roce 2002, ačkoliv toto nebylo provedenými důkazy prokázáno se stoprocentní jistotou, neboť byla

prokázána dostatečná míra pravděpodobnosti, že žalobce v letech 2011 až 2013 již netížila daňová povinnost.

56. V nyní souzené věci ovšem žalobce žádné důkazní prostředky nepředložil. Pouhé tvrzení žalobce o tom, že v roce 1994 došlo ke sešrotování předmětných vozidel, a že podal žádost o vyřazení vozidel z registru silničních vozidel, nepostačuje k tomu, aby bylo možné dospět k závěru, že byla v projednávané věci prokázána dostatečná míra pravděpodobnosti o daňovým subjektem tvrzeném sledu událostí.
57. Nadto nelze dle soudu pominout skutečnost, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl o nesplnění své daňové povinnosti vyrozuměn poprvé až v roce 2019. Obsahem správního spisu jsou totiž výzvy správce daně k podání daňového přiznání na daň silniční za zdaňovací období 2009 až 2011 a platební výměry správce daně vydané dne 20. 9. 2013 k úhradě daně silniční za předmětná vozidla za uvedená zdaňovací období, které byly žalobci doručeny dne 7. 10. 2013. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že již v roce 2013 se dostala do dispozice žalobce informace o tom, že existuje daňová povinnost žalobce, kterou neplní. V takovém případě jistě nelze hovořit o tom, že žalobce byl zjevně v dobré víře, že mu již daňová povinnost za zdaňovací období 2016 až 2019 nesvědčí, mimo jiné s ohledem na jím tvrzenou neexistenci vozidel.
58. Soud tedy uzavírá, že pokud žalobce v daném řízení tvrdil, že předmětná vozidla v roce 1994 odhlásil z registru silničních vozidel, neboť byla sešrotována, důkazní břemeno spočívalo na žalobci, nikoliv správci daně, jelikož se nejednalo o prokazování žádné ze skutečností vyjmenovaných v § 92 odst. 5 písm. a) až f) daňového řádu, u nichž zákon naopak důkazním břemenem zatěžuje správce daně. Žalobce však své důkazní břemeno, které ho tížilo neunesl. Pro úplnost soud dodává, že žádné ustanovení daňového řádu ani zákona o dani silniční pak neukládá správci daně povinnost vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch daňového subjektu.
59. Současně soud podotýká, že nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že nemůže odpovídat za nesprávný zápis v registru silničních vozidel, který vznikl v důsledku nesprávného úředního postupu správních orgánů, a že nemůže odpovídat za výrazně komplikovanou důkazní situaci z důvodu časového odstupu více než 24 let. Soud připouští, že žalobce se nenachází v lehké důkazní situaci, přesto musí zdůraznit, že do této situace se dostal sám. Pokud by byl žalobce dostatečně bdělý a střežil si svá práva, dohlédl by v roce 1994 na to, aby byl proveden zápis zániku předmětných vozidel v registru silničních vozidel. Již v tomto roce totiž podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2001 platilo, že poplatníkem silniční daně je fyzická nebo právnická osoba, která je zapsána v technickém průkazu vozidla vydaném v České republice jako držitel. Jelikož žalobce nebyl dostatečně ostražitý, musí nyní plně snášet negativní důsledky, které pro něj z toho plynou, a to včetně obtížné důkazní situace, v níž se ocitl. Nadto, jak již soud podotkl výše, z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že již v roce 2013 se do dispozice žalobce dostaly platební výměry k dani silniční za zdaňovací období roku 2009-2011. Žalobci tedy nic nebránilo, aby již tehdy zkontroloval správnost zápisu v registru silničních vozidel, popř. aby podal žádost o vyřazení předmětných vozidel z registru silničních vozidel, tak jako to učinil nyní.
60. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem soud dospěl k závěru, že předmětná vozidla žalobce byla v rozhodném období předmětem silniční daně. Poplatníkem daně byl žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jelikož byl v tomto období uveden v registru silničních vozidel jako jejich provozovatel a pro existenci daňové povinnosti je nepodstatné, zda byla vozidla v předmětném zdaňovacím období fakticky používána, zda prošla technickou prohlídkou nebo zda bylo uhrazeno pojištění vozidel. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

61. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 13. června 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.